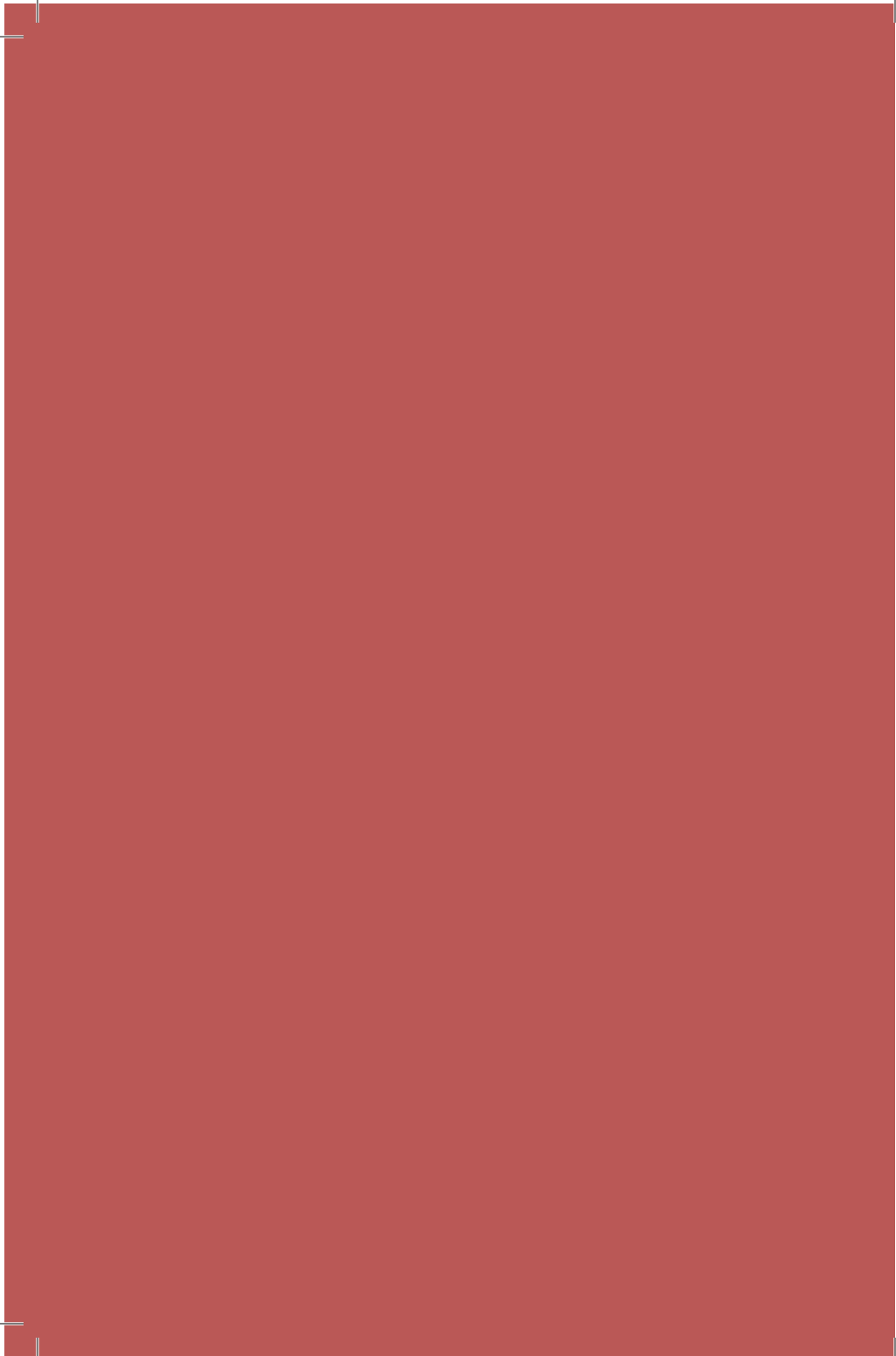

[The text in this section is extremely faint and illegible. It appears to be a list of items or a table with multiple columns and rows. The content is mostly obscured by the low resolution of the scan.]

MELİKE UZUN • **Kürar**

MELİKE UZUN 1975 yılında Eskişehir'de doğdu. Hacettepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı'ndan mezun.

İletişim Yayınları 2020 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 307

ISBN-13: 978-975-05-1562-0

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Berrin Tablacioğlu

BASKI ve *CLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MELİKE UZUN

Kürar

İçindekiler

ZEHİR

<i>ÜZGÜN BALIK BAŞLARI</i>	13
<i>FARE İNSAN</i>	29
<i>KEDİMİZ CANDİDE</i>	37
<i>İYİLİK</i>	41
<i>ŞEHİT ÜSTTEĞMEN FATİH MÜNİR YURDAKUL LİSESİ</i>	47
<i>UMUT</i>	53

ZEMBEREK

<i>SIĞ</i>	61
<i>ÇİKOLATALI BALDIRAN</i>	67
<i>KAPI DIŞARI</i>	73
<i>İMZAYI ANLA(T)MAK</i>	79
<i>KÜRAR</i>	85

ZEHİR

Rüzgâr'ın Estiği

Gün yeni doğuyordu. Bundan böyle her sabaha bitmek bilmez bir savaşın kızılı düşecekti. Mülcem bunu hissetti. Havadaki eline baktı. Dizlerinin üstüne çöktü. Gözlerini yumdu. Birkaç saniye ona bin yıl gibi gelmişti. Zehirli kılıcı Turab'ın başına indirdiği bu kısacık an uzun, kâbus dolu bir uykuydu. Uyanmak için gözlerini yumdu, Turab'ın ona kol kanat gerdiği günlere döndü.

Beş yaşındaydı Ebu Turab'ın huzuruna getirildiğinde. Babasını hiç tanımamış, görmemişti. O, anasının karnındayken ölmüştü. Kaçacak kuytuluklar arıyor, görünmez olmak istiyordu. Çıplak ayaklarını yakan kızgın kumlar gibiydi insanların bakışları. Acıma ve hor görme, karşı konamayacak ağır bir fiskeye dönüşebilirdi. Hayatta kalması her an karşısına çıkabilecek o fiskeye hazırlıklı olmasına, ondan korunmasına bağlı. Çocuk aklı bilemez, çocuk yüreği bilir bunu.

Ebu Turab kuytuluk oldu Ebu Mülcem'e.

Yazık.

Şimdi taze yarasıyla yerde yatan Ebu Turab. Mülcem'i besledi. Tek bir kaba söz etmedi yıllarca. Onu büyüten, başını okşayan, gözlerinin içine bakan, ilminin sırrını anlatan oldu. Yeşile karışan bakışlarındaki hüznün güven veriyordu, sesindeki sıcaklık nereye gitse koruyucu bir hale gibi yanındaydı. Ona bakan, onu büyüten Ebu Turab'ın ağzından çıkan her söz buyruk oldu Mülcem'e. Bunlar, yetimlikten kurtarılmanın minnetindendi.

Turab'ın öz evlatları çadırın çevresini dört dönüp gülüşüp eğlenirken Mülcem, kapının önünde nöbet tutar, geleni geçeni göz hapsine alırdı. Ebu Turab'ın kılına dokunulmasını diyeydi tüm çabası. Eteğine yüz sürmeden bir gün bile geçirmemişti. Kokusunu içine çekmeden, üzgün mü, endişeli mi diye yüzüne bakmadan bir gün bile. Turab'ın sevincini kendisinin belleyip sevinmiş, üzüntüsünde ılık süt taşıymıştı ona yatışsın diye. Gündüz sıcaklarında kurutulmuş deriden yelpazelerle serinliği, soğuk gecelerde üstündeki örtüyü ona emanet edip sıcaklığı olmak istemişti. Turab bunların karşılığında şu koca dünyanın boşluğunda bir damlacık güven olup salınacak, babasının yerini tutacaktı. Geçmişinden hiçbir bedene dokunamazken bu güven sayesinde bağ kuracaktı gelecekle. Ebu Turab geleceğiymi onun. Varlığının kanıtı. Ama çok geçmeden şunu anladı: Hiçbir zaman gerçek evlat olamayacak. Başının okşanması bedel gerektirecek. Kapı kulluğu düşecek ona. Turab'ın öz evlatlarının dünyaya gelişiyle hak ettiğini, Mülcem kırk yıl kölelik yapsa yine kazanamayacak, bir kırk yıl daha isteyecekler. Öz oğullara meclislerde söz verilirken Mülcem'e hiç fikir danışılmayacak, hizmetleri yok hükmüne yazılacaktı.

En son bir cümle Mülcem'e ok oldu: "Ölümüm, iyilik yaptığının elinden olacak."

Turab'ın yeşil gözleri iyilik yayan bir okyanusken, Mülcem boğulmamak için çırpınıp dururken Ebu Turab böyle dedi: "Ölümüm, iyilik yaptığının elinden olacak." Bu cümleyi işi-

tince, zehir aktı Mülcem'in içine. Yüreğinin kötü yarısı alev aldı. Öz babası olsa sever miydi bu kadar, eteğinin ucuna yapışık yaşamak için her yiğitliği göstermeye, canını vermeye hazır olur muydu? Ama işte, bilinmiyordu kıymeti. İçi öfkeyle yanıp tutuşmaya başladı. O günden sonra üvey babasının, öz evlatlarının açığını arar oldu. Öfkesini söndürmek için türlü türlü yola başvurdu ama ne yapsa alev kuvvetlendi. Sonunda anladı ki bu ateşten kurtulmanın tek çaresi vardır.

Gözlerini açtı. Kanlanan zehirli kılıcı tutan, havadaki elinin farkına vardı. Gözlerini yumarken, eski günleri hatırladığında içini parçalayan sızı yitti. Yaşadığı zamana döndü. Kalktı, Turab'ın kanlı gövdesi ayak ucunda uzanıyordu. Soğuk bir yel olup içini yalayan pişmanlık, uçtu gitti. Kulaklarında çınlayan söz pişmanlığın zerresini sildi: "Ölümüm, iyilik yaptığımı elinden olacak." Kılıcı, yerde yatanın yanına bıraktı.

Ebu Turab, yarasına mendil basmış boylu boyunca yatıyordu. Başını Mülcem'e çevirip şöyle dedi: "Bak, oğullarım geliyor, ellerinden kurtulamazsın, sıçan ol da yerin dibine gir. Bu mendil de senin hasmın olsun."

Mülcem bir tek "Dur!" diyebilirdi. Bu üç harflik kelimedede yüreğinden sayısız hesap geçti. Fırtına koptu. Yer yarıldı. Yıldızlanan gözlerini yere dikti. Savaşığı düşmanları düşündü. Üvey babam yerine onları öldürseydim, diye kabardı içi. Anında fikri değişti. Onları da öldürseydim üvey babamla birlikte, dedi kendi kendine. Hepsini birden yok ettiğinde eline geçecekleri, kazanacaklarını hayal etti. Hükmetmenin insanı taştan bir Tanrıya çeviren soğukluğunu duydu. İstek büyüdü içinde. Hükmetme ihtimalini yakınında hissetti. Mümkün olduğunu hissetti. En yakınındakini bu yolda yok ettikten sonra gerisi kolaydı. Yer gürültüyle sarsılmaya devam ediyordu. Açılan boşluk hızla Mülcem'e yaklaşıyordu. Mülcem bunu görmeyecek kadar istekleriyle dolmuş, körelmişti. Yeri göğü inleyen bir sesle bağır-

di: “Dur!” Ama sarsılarak açılan boşluk Mülcem’in bağırsından daha kuvvetliydi. Mülcem’i rüya zamanı kadar uzun, rüya zamanı kadar kısa bir anda içine çekti. Yerin dibine giren, Mülcem’in fareye dönen suretiydi. Islak, yapışkan tüylerini, her kalıba sığan gövdesini, uca doğru iyice incelen oynak kuyruğunu gök gördü, ağaç gördü, toprak gördü.

Yer yarıldı, Mülcem fare olup içine girdi, kâbuslarının girdabında döne döne yok oldu.

Turab’ın kanını sildiği beyaz mendil uzağa süzüldü, huzurlu yüzünü örttü, ardından zehirli kılıcın açtığı yarayı kapattı, onardı. Turab’ın yüzünde belirsiz bir gülümseme oluştu. Kopan fırtına dindi, tam o sırada her yer sustu. Çıt çıkmadı dünyada. Herkes durdu dinledi. Gözün iki kez kırılmasıyla geçen zamanda Turab’ın mendili çevik bir kediye dönüştü.

Kedi, gözlerinden parıltılar saça saça, gururlu bir suskunlukla toprağa değdirdi burnunu. Sağır eden gürültüyü duydu.

Fare, kötülüğü rüzgârın yardımıyla ulaştırıyordu her yere. Rüzgârın uğultusu sağır ediyordu. Turab’ın kanlı mendilinden türeyen kedi toprağa değdirdikçe burnunu, rüzgârın çıkardığı gürültüyü duydu. Kötülüğü kokladı.